

Dedemin Sevgilisi

Hilal
Gürsu

Resimleyen:
Müjde Başkale

Dedemin Sevgilisi

Hilal Gürsu

DEDEMİN SEVGİLİSİ

© 2022, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hilal Gürsu

RESİMLEYEN: Müjde Başkale

EDİTÖR: Ümit Mutlu

DÜZELTİ: Burhan Düzçay

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-652-9

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Dedemin Sevgilisi

Hilal Gürsu

Hilal Gürsu

1990 yılının soğuk bir kış gününde İstanbul'da doğdu.

İlkokulda, öğretmeni ödev verdiği için bir şiir yazdı. Şiiri beğenilince şair olacağına dair söylentiler yaydı.

Ortaokulda Stephen King kitaplarıyla tanıştı. Korku türündeki bu kitapları okurken hem çok korktu hem de hayal gücünü kullanıp bir şeyler yazmaya başladı. Yazar olacağına dair söylentiler yaydı.

Anadolu Üniversitesi'nde Kamu Yönetimi Bölümünden mezun oldu. Radyo programcısı oldu, iletişim danışmanı oldu, bir kediyle arkadaş oldu ve sonunda yazar oldu.

1

Salyangoz, Soğan, Sevgili

Benim adım Cudi.

Sekiz yaşımdayım ve dedemle yaşıyorum. En yakın arkadaşım Ferdi'yle birlikte gönüllü hayvan kurtarıcılığı yapıyoruz. (Bunun dışında da haftanın beş günü, hobi olarak okula gidiyoruz.) Günümüzün büyük kısmını sokakta, yardıma muhtaç hayvanları aramakla geçiriyoruz. Bu zamana kadar iki salyangozun, bir kedi yavrusunun ve bir serçenin hayatını kurtardık.

Salyangozlardan birini, bizden yaşça büyük, isteseler bizi tek elleriyle havaya kaldırıp suyumuzu sıkabilecek kadar iri iki çocuktan kurtardık. Onu ezmek üzerelerdi! Ferdi bu iri çocuklara yaklaştı ve “Salyangozların üstüne basan bir adam tanıyorum. Sonradan adamın başına gelenleri duymak ister misiniz?” dedi. (Ferdi'nin ağzı çok iyi laf yapar. Bense aniden meydana gelen olaylar karşısında söyleyecek bir şey bulamam.) Çocuklar şaşkınlıkla birbirine bakınca Ferdi salyangozu alıp hızla koşmaya başladı. Tabii peşinden ben ve benim peşimden de iri çocuklar...

Hep birlikte koşuyorduk. İki sokak aşmıştık ama kimse vazgeçmiyordu. Ferdi'yle ben, yakalanırsak başımıza ne geleceğini bilmediğimizden, durmayı aklımızdan bile geçirmiyorduk. Soluk soluğa kalmıştım. Bence peşimizdeki çocuklar da soluk soluğaydı ama durmuyorlardı. Kimse durmadığı için ben de duramıyor, koştukça koşuyordum. Biraz daha devam etseydim muhtemelen uçmaya başlayacaktım.

Neyse ki, yedi sokak boyunca koştuktan sonra, Ferdi'nin abisi Kerim'le karşılaştık. Peşimizdeki çocuklardan daha iriydi Kerim abi. Ayrıca çok uzun boylu ve yakışıklıydı. (Hâlâ da öyle gerçi. Ne zaman görsem, yanında hep kız arkadaşları olur. Kızlar ona bakarken saçlarıyla oynar, yaptığı esprilere kahkahalarla güler.)

O gün de yanında, durmadan gülen bir kız vardı.

İtiraf etmese de, abisini kışkandığı Ferdi'nin her hâlinden anlaşıyor. Onun gibi uzun boylu değil. Sivri bir çenesi ya da kash kolları yok. Abisinin yanındayken konuşması bile değişiyor Ferdi'nin. Bir anda, sanki yüz yaşında bir yetişkinmiş gibi sesini değiştirip ağır ağır konuşmaya başlıyor. O gün de yine, salyangozu kurtarmak için başımızı belaya soktuğumuzu anlatmak yerine, bir yere çok geç kaldığımızı söylemişti. İri çocukların geri döndüğünü görünce de hızla abisinin yanından uzaklaşmıştı. Ben de peşinden gitmiştim tabii.

Sonradan Ferdi'ye, salyangozları ezen adamın başına ne geldiğini sorduğumda, “Ben de bilmiyorum ki!” deyip gülmüştü. Meğer, aklına gelen ilk şeyi söyleyivermiş! Hiç düşünmeden yapmış bunu. Ben, düşünsem de aklıma böyle bir şey

gelmez. Anlayacağınız, salyangozları ezen adamla ilgili anlatacak bir hikâyesi yoktu ama hem salyangozu hem de bizi kurtarmıştı.

Öteki hayvanları nasıl kurtardığımızı belki sonra anlatırım. Hepsinin upuzun hikâyeleri var. Ayrıca, ağzım Ferdi kadar laf yapmasa da bir şeyler anlatırken gereğinden fazla konuştuğumu düşünenler var.

Mesela Selma öğretmen. Sürekli, “Çok konuşuyorsun Cudi. Sadece sorumun cevabını istiyorum senden. Dünyadaki en yüksek dağın yerini söylemen yeter. Bunun için dünyanın nasıl oluştuğunu anlatmana gerek yok,” gibi şeyler söyler. Onu dinlerken, *bana çok konuştuğumu söyleyene bakın*, demek geçse de içimden, bunu asla dillendirmem. Bir seferinde sözlü yaparken, bana yine lafı uzattığımı söylemişti; ben de inadına anlatmaya devam etmiş ve o iyice sinirlenene kadar susmamıştım. O da bana, gün boyunca teneffüslerde “sadece tualete gitme” cezası vermiş, geri kalan vakitlerde de konuşmamı yasaklamıştı. Bir daha kesinlikle öyle bir durumda kalmak istemem.

Neyse, sanırım konunun dışına çıktım yine. Benim derdim ne okulla, ne bizi kovalayan iri çocuklarla ne de hayvanlarla. Hayatım, sekiz yaşında birinin hayatının olması gerektiği gibi.

Daha doğrusu, öyleydi. Artık değil. Her şey bir anda, beklenmedik şekilde altüst oldu.

Benim derdim, dedemin sevgiliyle! İnanabiliyor musunuz, dedemin bir sevgilisi var ve ben dedemle yaşadığım için

onları sürekli beraber görüyorum. Eve her geldiğimde yapışık ikiz gibi yan yana oluyorlar!

Dedemle yaşamayı ben seçmedim. Zaten, kiminle yaşayacağımıza doğmadan önce biz karar veremiyoruz. Ferdi mesela, annesi ve abisiyle yaşıyor; okuldaki bazı çocuklarsa hem annesi hem de babasıyla. Doğru mu bilmiyorum ama, üst sınıflardan bir çocuğun tek başına yaşadığını söyleyenler var. Benim gibi annesi babası olmayıp dedesiyle veya ninesiyle yaşayanları da duymuştum.

Dedemle yaşamayı seviyorum. Eğlenceli biri. Eskiden mühendismiş. Durmadan bir şeyler inşa eder. Örneğin, bahçemize benim için kocaman, ahşap bir kulübe yaptı ve içine de beraber çok mutlu göründüğümüz bir fotoğrafımızı astı. Orada artık eskisi gibi vakit geçirmesek de birlikte içine hâlâ sığabiliyoruz. (Aslında bundan emin değilim artık, çünkü dedem benden çok sevgilisiyle vakit geçirdiği için bir süredir kulübeye beraber girmedik. Belki de artık sığamıyoruzdur!) Mutfağımıza da, bir zamanlar çok moda olduğunu söylediği iki tane ince uzun tabure yapmıştı. Önceden tabureye çıkmak için merdivene çıkar gibi tırmanmam gerekiyordu ama artık boyum uzadı, o kadar çabalamama gerek kalmıyor.

Evimizdeki her şey iki kişilik. Elbette misafirler için de bir şeyler var fakat fazladan *bir* kişi için bile odamız yok. Ahşap kulübemizde sığacağı kadar yerimiz veya gelen birinin oturabileceği uzun ince taburemiz de yok! Eskiden, okuldan geldiğimde, taburelerin birinde oturmuş, beni bekleyip bir şeyler okurken bulurdum dedemi. Şimdiyse boş olması

gereken özel yapım taburemin üstünde, sevgilisi ile otururken buluyorum onu! Beni bekliyormuş gibi de görünmüyor. Gelmesem, belki yokluğumu bile fark etmeyecek.

Ayrıca tüm bunların, dedemi sevgilisinden kıskanmamla bir ilgisi yok!

Sanırım, onu ilk gördüğüm ânı anlatmam gerekiyor. Ama yok; dedemin, bana ondan ilk bahsettiği andan başlamalıyım anlatmaya. Gerçi oradan da başlayamam ki. Çünkü aslında, ne zaman ki dedem bana bir kadınla tanıştığından, sahilde onunla piknik yapıp parkta yürüdüklerinden ya da aniden yağmur başlayınca sucuk gibi ıslandıklarından bahsetse, ben başka bir konu açtım. Dinlemek bile istemedim. Bu yüzden, tam olarak ne söylediğini hatırlamıyorum. Neden böyle yaptığımı da bilmiyorum. Benim için dede, evde oturan, kahvehaneye gidip arkadaşlarıyla çay içen yaşlı bir insandır. Ve kesinlikle sevgilisi olamaz!

Yaşlı insanların sevgilisi olamaz!

Ama oldu. Dedemin bir sevgilisi vardı ve salonda, (hayır, *salonumuzda*; dedemle benim salonumuzda!) el ele tutuşup film izliyorlar ya da birlikte mutfağımıza yerleşip yemek pişiriyorlardı. İzledikleri filmlerin üzerine tartışıyorlardı. Hayli ilgi çekici olan ama benim asla dâhil olmadığım konulardan konuşuyorlardı. Ayrıca yaptıkları yemekler de çok güzel kokuyordu! Eğer o kadın dedemin sevgilisi değil de arkadaş olsaydı onunla çoktan tanışırdım.

Tanıştırdım dedim, çünkü ona sadece bir kez, o da ağzımda geveleyerek “merhaba” dedim. Umarım ne dediğimi

anlamamıştır. Bunu da zaten sırf dedeme ayıp olmasın diye yapmıştım. Benden, bu konuyla ilgili başka bir şey bekleme-
mesini de söyledim.

Bunları Ferdi'ye anlattığımda, “Kerim’in,” demişti, (ona asla “abi” demez), “hep bir sevgilisi olur ve sonra ondan ayrılır. Ardından yeni bir sevgili bulur ve ondan da ayrılır. Sevgililer hep ayrılır.” Ayrılmaları bazen bir hafta, bazense bir ay sürüyormuş. Sadece bir seferinde, tam üç ay sürmüş.

Dedem, Kerim abi gibi genç ve yakışıklı değil; o yüzden bir sevgili daha bulabileceğini sanmıyorum. Yani tek yapmam gereken, bir hafta, bir ay ya da en kötü ihtimalle üç ay boyunca, ayrılmalarını beklemek. Beklerken onlarla tek kelime bile konuşmayacağım. Hep beraber film izlemek ya da pişirdikleri nefis kokulu yemeklerin tadına bakmak gibi hatalara da düşmeyeceğim.

Bu arada, o kokuları duysanız, bunun ne kadar zor olduğunu anlayabilir, bana hak verirdiniz. Yemek kokularını tarif edebileceğimi bile sanmıyorum. Ama ille de merak ediyorsanız, yemek yapan birinin yanına gidip yağda kavurduğu soğanları koklayabilirsiniz. Soğan çiğken kötü kokan bir şey olmasına rağmen pişerken nasıl öyle güzel kokabiliyor, anlamıyorum. İkiyüzlü soğan. Yalancı soğan.

Dedem gibi tatlı dilli ama sonradan sevgilisi olan hain soğan!

2

Kek Kokusu

Sabah gözlerimi, burnumdan girip tüm iç organlarımı dolaşan ve sonunda mideme yerleşip orada gurultular yaratan nefis bir kek kokusuyla açtım. Yorganı kafama kadar çekmek ya da nefesimi tutmaya çalışmak, kokunun içime dolmasına engel olmadı. Birini herhangi bir konuda zorla konuşturmak istiyorsanız, ona kek pişirin. Fırından yeni çıkan bir dilim kek için size tüm bildiklerini anlatacağına eminim. Bu tuzağa düşmemek için yapılacak en akıllıca şey, hızlıca kokudan uzaklaşmaktır.

Pencereyi açtım, üstümü değiştirdim. Dışarı çıkabilmek için önce salondan, sonra da mutfağın önünden geçmem gerekiyordu. Odamdan çıkmadan, ciğerlerimi pencereden gelen temiz havayla doldurup nefesimi tuttum ve olabildiğince hızlıca salondan geçmeyi başardım. Mutfığa yaklaştığımda, aldığım nefesi daha fazla tutamayacak hâldeydim. Ama nefesimi bırakırsam, kokunun en yoğun olduğu yerde mecburen soluk almam gerekecekti. Ve eğer o soluğu alırsam, onlara yenik düşecektim, biliyordum!

Onlar kim mi? Dedem ve sevgilisi tabii ki! Haince planlar yapan ikili! Size söylüyorum, sizinle konuşmayan birinin yanında kek pişiremezsiniz. Bu resmen suç!

Ayakkabılarımı giyerken, yüzümün havasızlıktan kıpkırmızı olduğunu göremesem de tahmin edebiliyordum. Belki de boğulurdum ve dedem, benim yerime sevgilisini seçtiği için pişman olurdu. Fakat nefesimi tutarak boğulabileceğimden pek de emin değildim...

Kek tuzağına düşmeden ya da havasızlıktan bayılmadan dışarı çıkmayı başardım. Bunun için kendimle gurur duydum. Ta ki kararlı adımlarım hızla yavaşlayana kadar. Bir şey eksikti çünkü. Büyük bir boşluk hissediyordum. Neydi bu?

Çantamı evde unutmuştum! Çantamı akşamdan hazırlayıp salonda bir kenara bırakırdım, dedem de sabahları hazırladığı minik kahvaltılık sandviçleri içine koyardı. Böylece üzerimi değiştirip, zaman kaybetmeden evden çıkmış olurudum. Okula ilk giden öğrenciler genelde Ferdi ile ben oluruz. Bazen biz gittiğimizde okul henüz açılmamış bile oluyor. Diğer öğrencilerle bu konuda bir yarış içinde olduğumuzu söyleyebilirim. Ama diğer öğrencilerin bundan haberi olduğunu söyleyemem. Böyle yapınca en çalışkan öğrenciler bizmişiz gibi duruyor. Aslında değiliz. Belki de bizizdir. Bunu asla bilemezsiniz, çünkü bizimle aynı okulda okumuyorsunuz.

Şimdi... ya nefis kokan bir kek yoluyla işkence yapılan evime dönecektim ya da okula çantasız gidecektim.

Cesur davranamadım ve okula çantasız gitmeyi seçtim.

Dedemin Sevgilisi

Hilal Gürsu

“Benim için dede; evde oturan, kahvehaneye gidip arkadaşlarıyla çay içen, yaşlı bir insandır. Ve kesinlikle sevgilisi olamaz! Yaşlı insanların sevgilisi olamaz!”

Ama oldu. Dedesinin bir sevgilisi olunca Cudi buna çok bozuldu. Fakat pes etmedi. Dedesini geri kazanabilmek için elinden geleni yapmak zorundaydı ve maalesef yaptı.

İşler karışınca ortalığı toparlamak ise yine kendisine ve yakın dostlarına düştü...

Hilal Gürsu'nun samimi eseri *Dedemin Sevgilisi*, yetişkinlerle çocuklar arasındaki köprüye yepyeni bir gözle bakan, macera ve mizah dozu yüksek, çığgın bir roman.

(Ayrıca içinde bol bol dondurma, salçalı ekmek, salyangoz, karınca, itfaiye ve 36 tane beyaz gül var.)

ISBN: 978-605-285-652-9

9 786052 856529

tudem.com

f t i y l n tudemyayingrubu